

Jinýma očima

Moje mamka mě nikdy nechodila vyzvedávat do školy, takže když jsem ji tehdy v březnu viděl, jak opřená o školní bránu stojí sama pod deštníkem a rukou naznačující, ať k ní rychle poběžím, tušil jsem, že něco už nebude jako dřív. A taky že nebylo. Maminka se rozhodla, že se narychlo a bez oznámení odstěhujeme z Anglie do Česka za její sestrou, protože už nevládala dál žít v jedné domácnosti s mým tátou, který od té doby, co mu zkrachovala firma začal pít a všechen vztek si vyléval na nás. Tehdy se toho pro mě hodně změnilo a vlivem všeho stresu kolem ve mně začala propukávat panická porucha, která se projevovala jednou za čas, zato však silnými záchvaty depresí a úzkostí, které trvaly klidně celé dny. U tety Táni jsme bydleli oba, já i mamka, v malém pokojíčku v podkroví. Měl jsem slíbené, že první tři týdny nebudu muset chodit do nové školy, abych se zaklimatizoval a připravil se na to, že s mými špatnými češtinářskými schopnostmi ostatním nebudu příliš rozumět. Doma v Brightonu jsme mluvili spolu všichni převážně anglicky, něco málo jsem se naučil i česky od mamky, byly to však jen pouhé základy. Nejvíc mě však děsila myšlenka, že dostanu další záchvat hned první den před svými novými spolužáky. Byl jsem vždy spíš introvert, najít si kamarády mi trvalo o něco déle než mým vrstevníkům, do toho jsem neuměl dobře česky, a ještě navíc mi hrozilo, že opět ucítím ten svíravý pocit na hrudníku, roztřesou se mi nohy, nebudu moct mluvit a mé myšlenky najednou zčernají jako dým.

S mými dvěma bratřenci, Tomem a Jirkou jsme trávili hodně času společně. Jsou to jednovaječná dvojčata, kterým jsou pouhé tři roky. Do školky chodily zhruba dvakrát do týdne, takže dost času trávili doma. Ještě moc toho nenamluvili, takže jsem se s nimi cítil alespoň rovnocenně. Mamka běhala pořád po úřadech, vyřizovala papíry ohledně rozchodu s tátou, hledala si novou práci jako kadeřnice a také mi zařizovala novou školu. Nad tím, že bychom se osamostatnili z malého pokoje v domě tety Táni nebylo ani pomýšlení. Byli jsme rádi, že nám finance vydržely alespoň na tu cestu sem. Nic jsme si nemohli dovolit. Byli jsme však rádi, že jsme spolu a máme kde v noci hlavu složit.

Studený, deštivý březen utekl jako voda, leccos se za tu dobu změnilo. Mamka našla nakonec práci v malém kadeřnickém salónu, musela tam však být až do večera, takže se vracela dom až kolem sedmé hodiny večerní, často dělala přes čas. V neděli odpoledne si i přes to, že věděla, že ji čeká další náročný týden udělala, na mě čas a vypravili jsme se společně na procházku novým městem. Tedy jen pro mě novým, maminka tady vyrůstala. Viděl jsem, že se jí oči alespoň na chvíli rozzářily a nadšeně mi ukazovala všechna místa, kde si hrávala, vyprávěla mi své vzpomínky a byla šťastná, že jí někdo naslouchá. Mě její příběhy přivedly alespoň na jiné myšlenky. Cítil jsem nepříjemný pocit v žaludku, jako kdyby mi tam poletovaly tisíce motýlků. Zhluboka jsem se nadechl, sevřel dlaně v pěst a v duchu si řekl: „Johnesi, zítra bude všechno v pořádku.“ Ale nevěřil jsem tomu.

Můj den D nastal už ve dvě hodiny ráno, protože jsem se vzbudil s výkřikem ze snu, kde jsem právě zkolaboval před tabulí. Pak jsem už jen do rána ležel a doufal, že usnu. Má touha po spánku však nebyla tak silná jako nepříjemný pocit, který mě obklíčil celým tělem. Z rána si pak ani nic nepamatuji, vím jen, že mi mamka vybrala tu nejmíň oblíbenou košili, kterou jsem nechtěl nosit, ale ona na ní přímo trvala. Neměl jsem sílu, jí vysvětlovat, že si v ní připadám ještě hloupěji. Nasedl jsem do auta a nechal se odvézt až před školní bránu. Musím říct, že jsem si ale mou novou školu představoval hůře, a to jsem se mýlil. Velká historická budova stála vedle parku. Vedli k ní schody, po kterých už utíkaly davy malých dětí a znuděně se vlekli ti starší. Snažil jsem si tipnout, kdo z nich budou asi mí noví spolužáci. Mamka už přesně věděla, kde se má nová třída nacházet, proto cesta školou byla velmi rychlá a já jsem si připadal, že nebudu mít absolutně šanci se v ní zorientovat, chodby vypadaly jako nekonečné bludiště.

Přešli jsme kabinety a zamířili na konec chodby. Pár lidí s telefony tam postávalo u oken a zvědavě zvedli hlavy od obrazovek, když nás zahlédli. Někteří se k sobě naklonili, něco si šeptali a pak opět svůj zrak upřeli k mobilům. U dveří stála mladá paní, která vypadala spíš jako starší žákyně, záhy jsem však pochopil, že to bude moje třídní učitelka. Usmála se na mě, podala mi ruku a představila se. Pak mě vzala za rameno a vsunula mě do třídy, protože začalo zrovna zvonit. Rychle jsem se otočil na mamku a chtěl jsem jí říct aspoň ahoj, dveře za mnou se však zavřely a já se ocitl s paní učitelkou Resselovou před tabulí a zíraly na mě desítky zvědavých očí.

Mému představování nevěnovala moc času, protože toho o mně ještě nemohla příliš vědět, byl jsem však rád, když pokynula k prázdné lavici u okna a já mohl zmizet z toho pódia. Poté začala hodina biologie, já jsem však celou hodinu myslel na to, jak je možné, že se nic katastrofického nestalo.

O přestávce si za mnou přisedl jeden kluk, který právě jedl obří toust se slaninou. Sedl si a zíral. Přišlo mi to hrozně trapné, protože jsem nevěděl a ani neuměl česky položit zajímavou otázku. Polknul poslední sousto, skrčil alobal a řekl větu, kterou jsem opravdu nečekal: „Já jsem Dan, pojď za ostatníma, seznámíme se.“ Pak přišel další spolužák k nám a řekl: „Můžeme si spolu procvičit angličtinu.“ A zezadu přiběhla parta lidí, kteří vypadali také velice sympaticky. Už po tom dni jsem zjistil, že mi tam žádné nebezpečí nehrozí. Jen jsem poslouchal, cítil jsem se však tady dobře.

A co záchvaty paniky? Ty jsem už nikdy neměl a snad ani mít nebudu.